

ڪلام قطب

صوفي قلندر فقير سائين
قطب علي شاه جهانيان
جن جو ڪلام

حق موجود

صوفي قلندر

فقير سائين قطب علي شاه
جهانيان جن جو ڪلام

شايع ڪندڙ

سيد اطهر حسين شاه جهانيان
متولي

ڪولاچي پرنٽرز
حيدرچوڪ حيدرآباد

ڪمپوزنگ

حضرت فقیر سائیں قطب الدین شاہ جہانیان

فهرست

1 - عجز

1. سخي سباجهل باجهه كريو
2. مڃ تون نمائي جي آزي آزي
3. آهيان لڳو ته تنهنجي لام

2 - ثنائي مرشد

4. آهي دردوندن درميان
5. جنهن تي دين درياھ جو رحم

3 - هدايت

5. آءُ ڪيو ٿو آءُ چوين
6. آهي دنيا ڪوڙي بازي
7. اي بندها ڇڏ ڪوڙا ڌنڌا
8. تيرا شڪاري ڦرندا ماري

9 10. ڇڏ خام خوديءَ جا خيال

10 11. جبل جهاڳيندو وٽ ميان

11 12. رکين ٿو طلب جي دعويٰ

12 13. مٿان پانيو ڪا جيڏيون

12 14. پورا من اٿسو اوڳن ڪيو

13 15. پڙهڻ پروڙج پاڻ

14 16. ڇولي ڏس تون پنهنجو پاڻ

15 17. ايڪ نام سي ڪام ري پائي

4 - اوجاڳو

16 18. جاڳ سمجھ هيءَ ساعتري

17 19. هيءَ هيءَ سرتيون سوڙاھو

18 20. ڪت چرخا تان شه نون پاويگي

20 21. سمرڙيون سورين

5 - درد ۽ فراق

- 21 22. ڏسان شل سيني ۾ سڄڻ کي
22 23. رانجهن يار سوا جڳ سور سڀو
23 24. رانجهي يار خاطر ٿو قران
23 25. تون ڪيون رانجهڻا چڙ لائي هيءَ
24 26. رانجهن رانجهن ڪهي وال وال

6 - پاڻ پڇاڻ

- 25 27. اپنا آپ پڇاڻ
26 28. هيءَ شاهه هزاري دا نيزي
27 29. مٿان ڄاڻي ڪو رانجهن چاڪ آيا
28 30. لڳي لاهوتين کي لاڳ
30 31. هي هو پئي ڇڏياسون
31 32. تيڏي وڪڻ سڀي ماهي
32 33. لقا جي لقا ۾ وڃي دل اڙي

7 - عشق

34. هندو زوراور زوري
35. عشق اسير ڪيتي دل ميڏي
36. عشق ڪري آيو گوڙ
37. عشق ٻڌو احرام
38. ويڙهي عشق مچايو شور
39. واه واه باه برهه دي پڙڪي
40. درد خريد ڪيتوئي
41. واه واه چڙا تيڏا سهڻا وڃا وڃا هيءُ
42. عشق رکيندا عقل ديان گهڻيان

8 - وحدانيت

42. جڏهه واس اناالحق آئي
44. اٿان بيان وڃ اٿان
44. اندر ساز سينگار

45 46. نانگا ٿيا نهال

46 47. ذاتي نال رليا ٿيا ذات

47 48. رانجهن آيو گهلي بهار

48 49. منهنجا جو ڳيٽڙا ڪٽئون آيا

49 50. عمر اچائي ويئي

شب

50 1. ستگر ايسا پريم لگايا هيءَ

51 2. ستگر ائسي پڳتي لائي هيءَ

بيت ۽ ڏوهيٽڙا

1 کان 39 - 52 کان 65

پنهجي پاران

ڪافي وقت کان ماڻهن جي تقاضا ٿيندي
اچي ته سائين جن جو ڪلام جيڪو
جهوزيملاڻيءَ برادران ڪافي وقت اڳ يعني
1964ع ۾ شايع ڪرايو هو، اسان کي ڏنو
وڃي. جيئن ته هن وقت اهو ڇاپو ان لپ
اهي تنهن ڪري مناسب سمجهيم ته هي
منڙو ڪلام وري ڇپرايو وڃي. هن کان اڳ
به ميلي جي آخري ڏينهن پڙهي ويندڙ دعا
زوار سائين روشن علي شاهه جهانيان جي
ڇپرائي چڪو آهيان ۽ انهي دعا کي مريدن
۽ معتقدن ۾ ڪافي پذيرائي ملي.

پهريون بزرگ جناب حضرت سيد ويدل
امام شاه صاحب جن هو، جن پهرين
حيدرآباد سنڌ ۾ ٿنڊو ولي محمد ۾ اچي
ديرو ڪيو. کانئن پوءِ سندن فرزند فقير
سائين سيد فتح الدين شاه صاحب جن
وري حيدرآباد سنڌ ۾ ڪٺونمينت
ايراضيءَ ۾ ملڻي بوراڪن جي پٺيان ديرو
ڪيو جو هاڻي "ٿنڊو جهانيان" ڪري
سڏجي ٿو.

پوڄ فقير سائين قطب علي شاه
صاحب، معرفت جو صاحب، عارف الله،
عشق جو اوتار، مرد مولا، صاحب دل، اهل
الله، سلوڪ جو صاحب، وڏيءَ سگهه وارو
ڪامل درويش ٿي گذريو آهي. سندن رهڻي

تحقيق پيغمبري هئي. سندن ڪلام مبارڪ،
در حقيقت پُر اسرار، توحيدِي تجليات جو
حقيقي آئينو آهي. سندن تصنيفون ۽
تاليفون، حڪايتون ۽ روايتون، ترڪ ۽
تواضع عجب آهن. پاڻ ڪلام، وحدانيت،
اثباتي، عبديت، هدايت، رياضت، فڪر،
ذڪر، توڪل، توحيد، ثنا خواهني،
محنت، اوجاڳو، فاقه، دم تي قدم، خيال
ڪمائڻ، جُهد ۽ جفا، درد ۽ محويت،
عشق جي آراه ۽ تصوف جي باريڪ نُڪتن
تي فرمايو اٿن. سچ ته، فقير صاحب جن،
بقا جي بندر تي، هڪ سندر بستيءَ ۾ هڪ
اهرو عاليشان، ڪشادو، پائدار، محبوبِي
محلات اڏي ويا آهن جتي ڪئين سالڪ،

مجدوب، مجدوب سالڪ، قلندر ۽ عليل
مست، وجد ۾ اچي گهڙي پل وسرام پائي
فيضياب تي، روز قيامت تائين، عرش جي
ڪنگرين تان، دعائون ڪندا رهندا.

فقير صاحب جن 16 ذوالحج هجري

سن 1328 مطابق 22 ڊسمبر 1910ع هڪ

سوٺ بئجن ورهين جي برقه اوستا ۾ دارالبقا

دانهن پرهه از ڪيائون. سندن وصال کانپوءِ

سندن فرزند فقير سائين سيد روشن علي

شاه صاحب جن سجاده نشين ٿيا. هنن

صاحبن هجري سن 1350 مطابق سن

1933ع ۾ برقعو مٽايو. کائن پوءِ سندن

فرزند فقير سائين هادي بخش شاه صاحب

جن "مسڪين" گادي نشين ٿيا. هنن

صاحبن 18 فيبروري 1942ع ۾ پيالو پيتو.
موجوده وقت سندن صالح ولد سيد نور
حسين شاه صاحب جن مسند تي ويٺل
آهن، جنجي رابي ۽ سعبي سان سائين فقير
قطب علي شاه صاحب جن جو ڪلام
مبارڪ مرتب ٿيو آهي. مان شڪرگذار
آهيان پنهنجي سچن، سائين ڊاڪٽر هريرام
روحلداس، منشارامائي، شائتي ننگر لھاس
نگر وارن جو، جن هن ڪاريه ۾ پنهنجي
گهڻي همٿ افزائي ڪئي آهي.

پيارا سائين، اهو ناياب نسخو ۽
بينظير لائبري گڏيو، مان اوهان مٿن کي
گهڻي هرڪ ۽ شوق سان تحفي طور ڏيڻ جو
شرف حاصل ڪريان ٿو. مان دعويٰ سان

حوان نو ته اها سوکڙي لاسڪ اوھان کي
اوجھڙ ۾ "قطب نما" جو ڪم ڏيندي. هن
سهڻي سوغات کي سر سان سانڍجو، جيئن
اوھان جو روح افزا، ان عجب خوشبوءِ کان
دائما معتز رھي. الاهي آمين.

ايم ڪي جھوڙيملائي

خادم الفقراء درگاہ شريف جهانيان
حيدرآباد سنڌ (ويست پاڪستان)

مھيم - بمبئي 16

25 سيپٽمبر 1964

پہ حرف

سند جي سرمور صوفي سڳوري فقير قطب
علي شاه صاحب جن جو تولد 1223 هجري
برابر سنہ 1805ع ۾ حيدرآباد (سند) ۾
ٿيو. سندن بزرگ حضرت مير سيد جلال
الدين سرخ بخاري، بخارا مان هجرت
ڪري هندستان ۾ اول ملتان شهر جي
نزديڪ اچي اڄ شريف ۾ تشریف آور ٿيا.
سندن حسب نسب حضرت امام زين
العابدین علي نقی علیہ السلام سان ملي ٿو.
اهو خاندان حسن حسيني آهي. هنن بزرگن
جو پوٽو مخدوم پير سيد جلال الدين،
جهانگشت، هو جنهنجي نسل مان

اميد ته هن ڪاوش ڪي به سٺي
موت ملندي ۽ پڙهندڙ هن ڪلام مان فيض
حاصل ڪندا.

جيئن ته سڀني مريدن معتقدن ۽
خاندان جي فردن کي معلوم آهي ته 1942ع
۾ حضرت فقير سائين هادي بخش شاه
صاحب جن جي وفات کانپوءِ درگاه جو
انتظام وائس سائين في ڏي سائين جي
ڪهر حوالي ڪيو ويو ۽ انهي وقت کان وٺي
هن وقت تائين درگاه جو انتظام ميلو،
سومار وغيره اسان جي ڪهر جي حوالي آهي.
1942ع کان وٺي حضرت فقير سيد طالب
حسين شاه ۽ والد مرحوم حضرت سيد
نجف علي شاه ڪمتر نقوي درگاه جا

متولي ۽ سنڀاليندڙ رهيا، انهن جي وصال
ڪانپوءِ 1984ع ۾ سندس صالح فرزند
حضرت سيد عنايت حسين شاهه درگاه جا
متولي ۽ سنڀاليندڙ رهيا جن جو وصال 24
آڪٽوبر 2000ع ۾ ٿيو ان کانپوءِ اها
ذميداري مون تي وڌي وئي جيڪا تاحال
هلندڙ آهي.

سيد اطهر حسين شاهه جهانيان

متولي

درگاه سيد قطب علي شاه جهانيان

۱ - عجز

(۱)

سخي سباجهل باجهه ڪريو.

فضل ڪريو اوهين هاڻي.

هادي رحم ڪريو اوهين هاڻي.

۱ - در تننجي تي ڪئين سوالي

در تننجي تان ڪونه ويو خالي

هيءَ به هڪ نمائي.

۲ - درد منهنجي جو دارون تونهين

پئي در جي مان ناهيان سوئنهين

حال سڀوئي تو چاڻي

۲ - چرخ فلڪ جي ڪهڙو آ ستايو

دک ڪئن جو ڪريو اوهين سعيو

مرشد اچي تي ساڻي

۴. کرم قطب تي ڪر تون خالق

تو بنا ناهي پيو ڪو مالڪ

دکڙا ڪئين تون پاڻهي

(۲)

مڃ تون نمائيءَ جي آڙي آڙي

ڏور ٿيڻ جي نه ڪريو بي نيازي

۱ - ملڪ پرائو مائت نه مٽ ڪو

تو هجين شال راضي راضي

۲ - نام بنا گئي عمر اجائي

وس تا ناهي جو ڪريان سڃائي

نفس لايو بيٺو آهي بازي بازي

۳ - کرم قطب تي ڪر تون هادي

نام بنا هيءَ دم نه واندي

ڪريو دمن جي اوهين سازي سازي

(۳)

آهيان لڳو ته تنهنجي لام

ٻيو ته سڄهي ٿو ڪينڪي

۱ - هن هن جڳ کي ترڪ ڪيائون،

وئي تنهنجو نام.

۲ - تارون تن جون توکي گهرن ٿيون،

ڪين گهرن ٻيو ڪام.

۳ - طالب تن ۾ تڪيو بنايو،

ڪين پروڙيو عام.

۴ - ڪرم قطب تي ڪر تون هادي،

آهيان ٻيو ته تنهنجي شام.

۲ - ٿنائي مرشد

(۴)

آهي درد وندن درميان،

دين درياھ منجھ دواڀي داتا.

۱- هادي آهي هدايت وارو.

مرشد آهي مسيح سونهارو،

ويٺو مشڪل ڪري آسان،

سوڻ سوالين مقصد پاتا.

۲- سان صفت اقطاب سونهارو.

ذاتيءَ ۾ آهي ذات نيارو.

تَوَجَّه تَنهنجي تڪرار،

ڪئين عاشق نئي عرشين لاتا.

۳- قطب آهي مسڪين سوالي

هاڊي تنهنڪي ڇڏج م نه خالي

جنهنڪي سڪندي ٿيا آهن سال،

بخش تنهن کي نام سان ناتا.

(۵)

جنهن تي دين درياھ جو رحم،
تنهنڪي هتي هتي ناهي غم.

۱ - رحمت جي درياھ جي رحم،

صحيح سڃاڻايو دم.

۲ - سالڪ سوجهي سر صحيح ڪيو،

چڙي دنيا جو ڪوڙو ڪم.

۳ - ڪوه وڃين ٿو ڪرنگھ سڪائين

تو ۾ تنهنجو اسم.

۴ - هاديءَ مهديءَ منجهه آخِر جي

ڪيو قطب تي ڪرم.

۳ - هدايت

(۶)

آءُ ڪيو ٿو آءُ چوين.

تنهنجي بندگيءَ ويلي آءُ ڪٿي.

۱ - مون مون ڪيو ٿو مال ملائين،

وقت مرڻ تنهنجي مان ڪٿي.

۲ - غفلت ۾ ٿو دم وڃائين،

وحدت وارو ٿانو ڪٿي.

۳ - وقت نماز جي غافل آهين،

روزي وارو ٿانو ڪٿي.

۴ - قطب ڪل شيءِ قدير آهي،

آءُ جو ڪوڙو ڪانو ڪٿي.

(۷)

اهي دنيا ڪوڙي بازي،

طالب نه آهن تنهنجي راضي.

۱ - جن پاڻي وجود ۾ جهاتي

تن ذاتي ٿيو اثباتي

جڏي ويٺا او سڀ ماضي

۲ - جن ڪيو لا وجود ڪي.

تن پايو نام جي سوڌ ڪي

سي هر دم آهن غازي.

۳ - جي ويا وجود ۾ پيهي

نام سان آهن سڀئي

تن ڪئي دمن جي سازي.

۴ - قطب سمجھ اشارو.

اهي تو ۾ نام نيارو.

ڪر مرشد اڳيان آزي.

(۸)

اي بنڊا جڏ ڪوڙا ڏنڌا.

ره ٿون هر دم نام سان.

۱ - نام بنا ڳئي عمر اچائي.

ڪونه ڪمائي سنڌا.

۲- رک تون نينهڙو نام سان،

چئي پوين ڪون ڦندا.

۲- سُم سُم تان سک پائين،

چئي هلين هن هنڌا.

۴- قطب عشق الله دي باجهون،

پيا سڀ ڪمڙا گندا.

(۹)

تيرا شڪاري ڦرندا ماري،

تون ڪيون غافل هو چردي.

۱- ڪڙا اجل سرڪاتي لائيندا،

ويڪ تنهين نون نهين ڏردي.

۲- اُسڪي سَنبت ڪر لي سعياءَ،

درد اُسي وڃ ره ڳردي.

۲- موتو قبلاه انت موتو.

خبر رکین اس ور دي.

۴- موت مقابل نال هميشه.

کل قطب اس نردي.

(۱۰)

چند خام خوديء جا خيال ميان.

تو ڀر لعل اندر گهڙي پال ميان.

۱- هن جسم اندر جو اسم سمايو.

سار سرت جي سنڀال ميان.

۲- شاه هزاري جو ويڙهي آيو.

ڪهر ڪيڙي جي ڳال ميان.

۳- جنهن لاءِ آئين سو جو وساريءَ.

ڀول السني پال ميان.

۴- قطب عشق الله جي ٻاجهون.

ٻيو مڙيوئي ڪال ميان.

(۱۱)

جبل جهاڳيندو وٽ الا

ڏونگر ڏوريندو وٽ الا

مان ٻاروچي ڪي ٻاجه پوي.

۱- آڏا ڏونگر لڪيون.

سائين رکندو ستُ الا

۲- وندر جي وٿن ۾

پاڻ رکندو پٽ الا

۳- چرخو ڀڄي ڪر ٽڪريون.

ڪانڌ بنا ناهي ڪت الا

۴- قطب پير پنهنوءَ جو.

نشي نهارج نت الا.

(۱۲)

رکین نو طلب جي دعويٰ،

وتين وحدت وساريو تون.

۱- قنا کر غير جا خيالا،

آتي بيء شوق جا پيالا،

رهين مدهوش متولا،

الستي ٻول ياريو تون،

۲- ٽهي پاتار ۾ ڏيئي،

آمل آت لعل ڏس ويهي،

کبي جن کار ۾ پس سيئي،

آهي سا سرت ساريو تون،

۳- قطب ڇڏ ڪوڙ سڀ بازي،

مرڻ مرڻو اڳي غازي،

رکج تن طلب نيت تاري،

وتين برهين بهاريو تون.
(۱۳)

متان پانيو کا جيڏيون،

ساڻھ ري آءُ سرھي.

۱- جنھن تان وطن وساريو،

کوڙي ڪانڌ اڳيان آرھي.

۲- جنھن تان ساڻھ وساريو،

محب اڳيان سا مرھي.

۳- جي پائين سهاڳڻ ٿيان،

متان وسارين ورھي.

۴- قطب جنھنڪي عشق الله جو،

خلق تنھين سان ڇو ڪرھي.

(۱۴)

پورا من ائسو اوڳن ڪيو،

نام صاحب کا مول نہ لیو،

۱- در درو نتي حت نہ لایو،

آینو آبی آب گنوايو.

وقت اجایو ویو.

۲- نام بنا گئی عمر اجائی،

سمجھی تو من سرت نہ لائی،

در در یتکین پیو.

۳- آینو آبی آب رلائی،

اپنی آب کون مول نہ پائی،

وطن وجودان ویو.

۴- قطب سمجھی تو سرت نہ لائی،

ہی، ہی، ویٹری عمر اجائی،

ذات نہ اپنی ٹیو.

(۱۵)

پڙهڻ پرورج پاڻ، پوڻي پنڌ پرائو.

۱- لنڪا گنگا سر ۾ سامي،

مٿن ماري تون مان.

۲- رام ڪنڀا ويڙهي وسي ٿو،

تنهنڪي صحيح سڃاڻ.

۳- سڀتالچمن سنڌي دؤاري،

جولي تنهنڪي ڄاڻ.

۴- قطب رام رحيم اندر ۾،

پئي پسڻ ۾ هان.

(۱۶)

جولي ڏس تون پنهنجو پاڻ،

تنهنجو سائين توڻي سان.

۱- وفي انفسڪم سمجھ اشارو،

تنهنجو توڻي سان پيارو.

اھو ائيئي اھجان.

۲ - ونحن اقرب اھي نيري.

ئيئي ڏس تون پنهنجي ويڙهي،
صحيح پاڻ سيجان.

۳ - هر جا اھي حق موجود،

اڪيون ڪولي ڪر تون سجود،
تان سدا وسيئي پاڻ.

۴ - قطب سمجھي هن تون نعرو،

توسان اھي نام نيارو.
تا وسيئي وٽان.

(۱۷)

ايڪ نام سي ڪام ري پائي،

اور ڪام سڀ جوٽاري.

۱ - پيئي ڪي پيتر اُمول داڻا،

نام بنا سڀ ڦوٽاري.

۲- من ال مولا فله الكل،

سخن سڄي ڪا ڇوٽاري.

۳- دين درياه اندر دل آيا،

تڳا ڪفر ڪا ٽوٽاري.

۴- قطب اپنا آب پڇانا،

ڪهر هوني ڪا لوٽاري.

۴- اوجا ڳو

(۱۸)

جاڳ سمجھ هيءَ ساعتري

نت وڃيئي وهاميو راتري.

۱- ساز سرت جا سڀ گڏائين،

دھر دوستن ريءَ ڌار نه چائين.

تان اڇيئي هٿ ٻاٽري.

۲- جا تَن هاديء جوت جڳائي،
گڏ تنهين سان سُرَت سڀائي،
تي رهج اهاڻي لائڙي.

۳- ڇت ۾ ڇٽڪي نام نيارو،
لِئو لِنو اندر تنهنجو نعرو،
ڪرج تنهين جي ڪا تائڙي.

۴- قطب مهل اهاڻي آهي،
مهر هاديء جي، تان غم ناهي،
پاءِ در وني جهاتڙي.

(۱۹)

هيءَ هيءَ سرتيون سور اهو،
جو دوستن کان دم ڌار وڃن ٿا،
۱- سو دم سرتيون مون نه سڀايو،
جو دم جدائيءَ جو سر آيو،

غمر ڪري ٿو چور اهو.

۲- سو دم سرتيون سهڻو آيو،

جو دم صاحب سان اٿايو،

دل ڪيو منظور اهو.

۳- دم دوستن ريءَ آهن خالي.

اهڙا امل ڪئين ٿين زوالي،

ڪنهن سان ڳڙهيان مان پور اهو.

۴- قطب پاءِ در وٺي جهاتي.

يار نفيءَ سوڻ ٿئي اثباتي،

هر دم وٺ دستور اهو.

(۲۰)

ڪت حرخا تان سه نون ياويگي،

بيدي ننڊ نه سه نون ياويگي.

۱- سنجهي سڳي آهين پير ڊگهيڙي،

تو نند نه چاتي اين ديري،
شه نون پلاکي پيئي آهين ديري،
تون کيکر شه نون سهاويگي.
۲- جتان مل سهاگن اون،

تتان ستیان موئل نه جاؤن،
تو کيتي هيء نند بياري هن
اتان رو رو حال وچا ويگي.

۳- مت موژهل حال وچايوئي،
به به کي شه نه ريجهايوئي،
تينون مت اها کيو آيوئي،
هن کيکر شه کن جاويگي.

۴- اتان پيکي جالن آئي هي،
به شه دا فضل پلائي هي
تيڏي جاء نه اصلي سائي هي

اٿا ڪيڪر سهاڳ ڪهاويگي.

۵- اٿي جاڳ سويلي آڻڻ وڃ آوين،

به جرڇي سي ڇت لاوين،

گهن پانڌيان شه ڪن جاوين،

اٿان اپنا پاڳ وڌاويگي.

۶- قطب ڪانڌ جناهن ريجهايا،

نهان نانءُ سهاڳڻ جڳ، وڃ پايا،

شاه تنهان تي لطف هلايا،

هر دم شه تنهان ڪن جاويگي.

(۲۱)

سمرڙيون سورين، آڌيءَ رات اداسي.

۱- ناد نفيلون، سنڪ سرت جا،

ساڻ الڪ اورين.

۲- تن جي تسبيح، دل جو ڌاڳو،

من جو مٿيو ڦيرين.

۳ - اٿي آو ڌوئي تـنـد طلب جي.

لوڪ ستي چورين.

۴ - قطب ڪاهي سخن سٽڪر جي سان،

هيٺڙي کي هيرين.

۵ - درد ۽ فراق

(۲۲)

ڏسان شل سيني ۾ سڄڻ کي پائي

در وٺي جهاتڙيون.

۱ - گهمندي گهمندي ٿرڻ ٻرن ۾،

آهن سدا تنهنجون تاڙيون.

۲ - لا سين لائي، غير وڃائي،

تا تڏن نفي اثباتيون.

۳ - ونجن اقرب آهي اشارو،

سمجھ قطب اھي بائريون.

(۲۳)

رانجھي يار سوا جڳ سور سڀو.

اھي ماضي ٻيو مذڪور سڀو.

۱- خاڪي ڪوئي سمجھ سڀاڻا،

اندر آھن دوست جا ٿاڻا،

ڌر ڌيان تو ۾ اھي حضور سڀو.

۲- تو ۾ يار اندر لنو لاتي

تون پاءِ در وٺي جھاتي،

ڪر جڳ جو ترڪ منظور سڀو.

۳- قطب ڪور دنيا جي بازي

ڇڏ موھ مڪر لباسي،

سڪ دوست ملڻ جو دستور سڀو.

(۲۴)

رانجهي يار خاطر تو قران،

جک ۾ اداسي دربدر.

۱- بسمي رمائي ويراڳي ٿي،

ويو ڀرت ۾ بيڄي پڌر.

۲- هر دم اکين کي سک اها،

ڪهڙي طرح ايندي نظر.

۳- قطب ڪج ڪج ڪينڪي،

ڪر سک جي هاديءَ سان خبر.

(۲۵)

تون ڪيون رانجهها جز لائي هئي،

اتان ڪيڙي ڇا جنگ مڃائي هئي.

۱- ڪيڙي واليان ڏيون اٺاليان،

مر مر هير ستائي هيءَ.

۲- رانجهن ميڏا ورد وظائف،

اٿان ڪيڙي ڪيون چاوت چائي هئي.

۳- رانجهن لنو لنو دي وچ وسدا،

ڪيڙي دي بات اجائي هئي.

۴- قطب ويٺا سخن منيدا،

اينوين دل سڪائي هئي.

(۲۶)

ٺل - رانجهن رانجهن ڪهي وال وال،

ساڌي دلڙي هوئي برحال،

اندر رانجهن ٻاهر رانجهن،

رانجهن ساڌي نال.

۱- ڪيري پيڙي موڪ نه پاوي،

رانجهن ساڌي سيني سماوي،

رمل رهيا رانجهن نال.

۲- سڻ سياليان ڪيڙي واليان،

هڻ ڪيون قيديان بي حواليان،

رانجهن شاه هزاري دا لال.

۳- قطب ڌيان در وني ڌردا،

هڏ ڄم رانجهن رانجهن ڳردا.

لنو لنو هوئي نهال.

۶ - يار پڄاڻ

(۲۷)

اپنا آب پڄاڻ،

تان نه ويڙهي اندري آوي.

۱- هون وڃائين تا ته بائين،

خودي نون ڇا گنوائين.

تان نه ٿينون نظري آوي.

۲- دوئي نون دور ڪرين ڇا دل کون،

پيائي نون ڇا ٻار،

تا ته تنهن گهر پڌري آوي.

۳- جي پائين تان ته نون پائين.

جيتي ئي مرجاء،

تا ته تيري منڌري آوي.

۴- قطب ڪوڙ ڪڍين ڇا قلب کون،

ڪميا نال گذار

تا ته اڪڻ اڪثري آوي.

(۲۸)

هيءَ شاه هزاري دا نيڙي،

تنهن نون سمجه نه سگهندي پيڙي.

۱- رانجهن دم قدم وڃ هويا،

ڪه گهٽان اِهه ڪيڙي.

۲ - رانجهن ساه پساه سين هويا،

ڏي ڏڪان نون ٿيڙي

۳ - ونحن اقرب آڪ البيئي

آئي بئي وچ ويڙهي

۴ - دين درياه دا ڪرم قطب تي

نت ناز ڪري ٻڌ چيڙي

(۲۹)

متان ڄاڻي ڪو رانجهن ڇاڪ آيا،

ڍڪي ميمر دا چولا حق پاڪ آيا،

۱ - ڪنهن راڻي ڪنون ڏٺوال آيا،

اوجهر ڳيا نون آئي ڪي راه لايا،

آل انسان سڙي دا رک رايا،

مالڪ ٿي لولاڪ آيا.

۲ - اپنا باغ سنڀالڻ آپ آيا،

وچوون باغ دي غير سڀ پڇ جايا،
انا احمد آڪي آپ سڻايا،

اپني خواهش تي عشاق ٿي آيا.
۳- رانجهن تخت هزاري دا شاه آيا،

اين ظلمات دي وچ ماه آيا،
ڪيئي مويان دليان دي ساه آيا،

پوريل دران دي ڪولڻ طاق آيا.
۴- قطب رمز اها تون ڪر صحيح،

ڪيئي وڳر ڳئي ائون پل وهي.

اها ڳله سڻائي آڻڪي وحي

اپني رابي ڪنون افلاڪ آيا.

(۳۰)

لڳي لاهوتين ڪي لاڳ،

من ۾ مڇ مڇائڻ ٿا،

من ۾ مڃ مڃائڻ ٿا.

حق جو پنڌ پڇائڻ ٿا.

۱- ناپ ڪنول کان نام اٿائڻ،

ڪنٺ ڪنول ۾ وائي ٺاهڻ،

ڪري سخن مرشد جو ساڻ،

سر ۾ سرت پڇائڻ ٿا.

۲- تن تنور عشاقن چارهيو،

هڏ ڄم تنهن ۾ ٻارڻ ٻاريو.

چارهي رنگڻ دين درياه،

اُن ۾ پاڻ رجائڻ ٿا.

۳- دونهان دل ۾ درس وڌائون،

ڪايا ڪائيون ڪري جلايائون،

ٽين الڪ اندر اثبات،

ٻاهر ٻاڦ نه ڄائڻ ٿا.

۴۔ قطب ڪوڙ دنيا جي بازي،

تارڪ ٿيندا ڪي ڪي غازي،

ترڪ ڪيائون طمع ڪي تمام،

اندر نام اچائن ٿا.

(۳۱)

هي هو پئي ڇڏياسون،

هڪ نام سان ٿياسون.

۱۔ ويهي وجود ۾ ڏس،

پر تيون تون پاڻ ڪي پس،

آهي اصل اتي ڏس،

پيهي پاڻ ۾ وياسون.

۲۔ سڻي وحدت سندا نعرا،

ويهندا سي ڪيئن ويچارا.

نبيبن وهائي نارا،

پڪي ڀرت جي پياسون.

۲- لاهوت سندو لاڙو،

ملڪوٽ جو لاڙو،

جبروت جو اجاڙو،

سڀ پاڻ ۾ ڏٺاسون.

۴- قطب ڏس اشارو،

آهي نيٺن ڏاڍو نيارو،

سڀني کان آهي پيارو.

تنهن نيٺن ۾ نياسون.

(۳۲)

تيڙي ويڪڙ سڀني ماهي،

ساڙي گئي اندر دي اوڻداهي،

مرشد نال تيڙي همراهي،

بها روشن نام الاهي.

۱- تون آهين محمد محمدي،

گهن آيو مشرف رندي،

تيڏي دامن لڳري سندي،

تيڏي مهر ائهان تي آهي.

۲- جڏهن آئين وڃ عرب دي،

اٿان آئين نال سبب دي

تيڏي هن عجائب عجب دي،

سانون عجب آهي اهاڻي

۳- گهن آئين عرض نماڻي،

ٿي ڏين درياھ تون ساڻي

اها ويندي عمر وهاڻي،

آڪي قطب سپاهي

(۳۳)

لقا جي لقا ۾ وڃي دل اڙي،

- فنا جي فڪر سان بقا ٿي ڪري،
- ۱- خوديءَ جي خيالن لڙي دل لڙي
اندر جنگ چوري چوري جيئن چري
دليان درس پايو، دنيا بي ڪري
- ۲- بره جي پيڙ ۾ وري ويئي وري،
هوئن جي هلاڪي، سڙي ويئي سڙي،
سخن سان مرشد جي، جڙي دل جڙي
- ۳- آلا انسان سڀي سڃاڻن پرين،
الڪ سان اورج همڻ دل گهري،
نفي تبغ هٿ ڪر، نفس کي ٿري
- ۴- اصل باز آهين، منجهي ٽئين چڙي
قطب کي سڃاڻج منجهون منجهه گهري،
اندر تبغ هو هي، ٻاهر ڪپ مڙهي

۵ - عشق

(۳۴)

هندو زوراور زوري.

کيون لوئي هيءَ دل موري.

۱- ابيچند دليان ڪو بند ڪيتا.

گهٽ دام زلف دي ڏوري.

۲- رڪن آباد ڪناري ڦرندي.

ڪرين دليان دي چوري.

۳- ڪڍون ڪام ڪنون جڏه زير آوي.

تڏهان ٿيوي قطب دي پوري.

(۳۵)

عشق اسير ڪيتي دل ميڏي

بي دا حڪم نه چلندا، هڪ سائين دا.

۱- رانجهن شاه هزاري دا سائين

کنهن رابي کنون چاک سڏائيندا.
پر مول نه ٺهندا.

۲- هير ته گم هوئي وڃ رائجهن،
تون کنهن دي يار بچائيندا،
هير سيال دا.

۳- آئي ٺوڪر چوڇڪ دا هيا،
پر صاحب پيلي مول نه ٿيندا،
نا ڪجهه سهندا.

۴- آڪي قطب فقير جنهان صاحب سڃاتا،
سي جنم جنم وڃ هوندا،
مور نه ويندا.

(۳۶)

عشق ڪري آيو گور،

وحدت رنگ لايا.

۱- انحد ڪڙڪا شهوڏن ڄمڪا،

لٽي سختي سوڙه،

محبت مينهن وسايا.

۲- لا جا مينهن وسڻ لاءِ آيا،

هوڻ هستيءَ جا گهرڙا ڊاهي

عشق ڏني آهي اور،

وسڻ جا ٿيا سعيا.

۳- آڙنگ عشق اگهم ڪري آيو،

دانا دیدان دل ۾ لايو،

ويهي وجود ۾ ووڙ، اتي پرين آيا.

۴- ڪرم قطب تي هاديءَ جو ڪيڙو،

ڪام ڪروڙ وڇوڻ ئي ويڙو،

لڳي عشق جي لوڙ،

وحدت ونگ پايا.

عشق ٻڌو احرام.

عاشق گيت انا الحق ڳائن ٿا.

۱- طالب مرد مذڪر اصلي،

پاڻ وڃائي پاتائون تسلي،

اهي سندن احڪام.

هر دم حت سان ڄاڻن ٿا.

۲- وحدت ونگ وجودي پاڻي،

ويٺا محبت مڇ مڇائي،

وٺي گروءَ جو حڪام.

درس دل سان پاڻن ٿا.

۳- طالب نوبت نينهن وڃائي،

سر سوريءَ تي آيا سنڀائي.

اها پروڙيائون مام.

پاڻ وڃائي نام کي پائڻ ٿا.

۴- قطب عشق اسرار الله جو آهي،

جنهن سر آيو سوئي ٿو ڳائي

ڪري آيو ڌوڻ ڌام،

نازڪ نينهڙو ڇپائڻ ٿا.

(۳۸)

وڃي رهي عشق مڃايو شور.

نل ڳئي سڀ مثلي اور.

۱- ڪفر حقيقي هنگام اٿايا،

حڪم بڻايا هور.

۲- درد کي ديمين دؤر چلائي،

لوٽ ليا دوئي زوران زور.

۳- هير تي رانجهن هڪوئي هو ڳئي،

وڃ لا اٺ ڳيا چور.

۴- قطب رانجهن رنگيور دي وچ،
ويک نه سگهندي کور.
(۳۹)

واه باه بره دي پڙکي
دل چيان جهڙ جهڙ جهڙکي
۱- اندر هو هو، باهر هو هو،
هو هو هر جا کڙکي.

۲- دلبر دا دل، ديرا هوئي،
خام خيال گيا سڙکي.
۳- محبت دا ويکو، مڇ مڇاڻکي،

ماهي ويڙهي آيا وڙکي.
۴- قطب تنهن گهر، آتش آئي،
جنهن گهر آيا چڙهڪي.

(۴۰)

درد خرید کیتوئی،

وحدت دا وٹجارا،

۱- لڳي بازار بره دي،

لايو ني سودا سسيون دا،

چايوني عشق اجارا،

۲- آئڪي هٿ حبيب،

ڏٺوني دولت جيءَ دي،

گڏوني نام پيارا،

۳- نئن دلال، دل سوداگر،

کيتو ني نام واپارا،

۴- اڪ سر سوڏا کيتوئي،

پوري قطب نهين پوندا،

هادي دا گرم قرارا،

واه واه چڙا ٿيڏا.

سهڻا واڃا وڃدا هيءُ.

هو هو ڏي وڃ هڃدا هيءُ.

۱- السٽي آواز ڪريندا.

ڪڇي نهين، هن ڪڇدا هيءُ.

۲- لا جي لار لڳي تن اندر.

ال الله ڪنور نهين رڃدا هيءُ.

۳- آفاق اُٿي پرواز ڪريندا.

تڃي نهين هن تڃدا هيءُ.

۴- موج منصوري شور ڪيتا.

تڙهان غير خيال سڀ ڀڃدا هيءُ.

۵- قطب عشق السٽي هويا.

ڪالهه دا نهين اڃ دا هيءُ.

(۴۲)

- عشق رُکیندا، عقل دیان گهٔیان،
اسان عقل کنون منهن مٻا وو یار.
۱- هادي ساء دستئون پلٺیندا،
آب حیات دیان وٺیان وو یار.
۲- عشق عقل دیان لڳیان لڙاگا،
عشق بهادر کٺیان وو یار.
۳- رحمت دی دریاہ دی موجان،
نفس ندوری نون سٺیان وو یار.
۴- قطب عشق زوراور ڏاڍا،
مار هٽیندا عقل دیان بتیان وو یار.
۸- وحدانیت

(۴۳)

جڏه واس اناالحق آئي

بي خود ٿيا خودي گنوائِي.

۱- خاڪيءَ جي تان ناه سنڀارا،

وحدت وادي وهائي.

۲- هُونُ وڃائي حق سڃاڻائون،

تي پئي موج سڀائي.

۳- اناالحق دا شور اندر ۾،

ناهي ٻي ڪا وائي.

۴- دم قدم وڃي حق ٿيڙو،

رهي ڪانه جدائي.

۵- مستيءَ ۾ مخمور قرن ٿا،

هستي لاه وڃائين.

۶- چوراسيءَ ۾ سَمِيع بصير تون،

قطب نامر سڏائين.

(۴۴)

اٿان بيان وچ اٿان،

جٿان الا الله ظاهر هويا.

۱- لا ڪيتوئي هڪئي لحظ،

هن هڪو هڪ هويا.

۲- جت جهان نه ملڪ نه آدم،

ديان اٿان هن هويا.

۳- جڏهان جهان ڪيتوئي جڳ فاني،

تڏهان خالق هويا.

۴- ڪرم قطب تي اهو الستي،

دين درياه دا هويا.

(۴۵)

اندر ساز سينگار،

وڃي منجهيئي واڇو پورا.

۱- چڙيا چينگاري تون تون،

گويل پڪاري تون،

تون جي سڀ ۾ تنوار.

۲- انحد مرليءَ ڪيا ڌڌڪارا،

نائِي نِين نهار.

۳- اندر هو هو، ٻاهر هو هو،

هو هو جا ٿيا هلڪار.

۴- ڪرم قطب تي الله ڪري آيو،

هادي سائين سانگ رچايو،

عين الحق ٿيو اظهار.

(۴۶)

نانگا ٿيا نهال، دلبر ڊيري آيو.

۱- لاسين لائي، وهم وڃائي،

لاهوتي ٿيا لال.

۲- دين درياه دريڇا کولي،

ناهي چوڻ جي ڳال

۳- سامين سر مان سر سڃاتو،

چڙي خوديءَ جا خيال،

۴- قطب شاه ويڙهي وري آيو،

ڪري پلايون پال.

(۴۷)

ذاتي نال رليا تيا ذات،

پل گئي سڀ صفات.

۱- هر جا ويڪان رانجهن وسدا،

ڏس ڏوئيءَ دا ڪوئي نهين ڏسندا،

هر ڪنهن وائي هڪوئي وات.

۲- جان جان ويڪان هڪوئي هويا،

لنو لنو دي وچ سوئي پويا،

وسر گئي هيءَ بي سڀ بات،

۳- ونحن اقرب سمجھ ايتارا،

سالڪ دا اهو سير هيءَ سارا،

نفي وچون هويا اثبات،

۴- قطب سمجھ اهو سر سارا،

اندر ٻاهر نور نظارا،

گئي پيائيءَ والري تات،

(۴۸)

رانجهن آيو گهلي بهار،

ڪير ڪتي، سائين ڪير ڪمائي،

۱- آتن آنجو مون نه سيبايو،

يار رانجهن سان هيءَ نينهڙو لايو.

جڻ رُخ ٿيا چمڪار.

۲- سرتيون سينگار جو ڪريو اوهين سعيو.
چوڻو چندن مشڪ ملايو،

عشق آيو لهار.

۳- چرخي سان منهنجو ڇت نا ٿو لڳي،
پانديون وڃن تا ڪانگ اڏائي،

پوڻيون ٿيون چرخي کان ڌار.

۴- ڪرم قطب تي سائين ڪري آيو،
رانجهن سائينءَ پاڻ وسايو،

هو هو جا ٿيا هُڪار.

(۴۹)

منهنجا جوڳيٽڙا ڪٽون آيا،

اٿان آڪي چاڪ سڏايا،

ڪون شاه هزاري آيا.

۱- اصل آهي ظاهر ذاتي،

پيڇي اٽڪي وڃ صفاتي،

اٿان محمد پاڪ سڏايا.

۲- اصل هئا لامقاني،

وڃ حاڪي ٿيا مقاني،

پيڇي حاڪي حاڪ سڏايا.

۳- قطب سمجھ اهو سر سارا،

سمجھڻ هيءَ اهو اشارا،

اٿان اٽڪي اوطاق بنايا.

(۵۰)

عمر اڃائي ويئي،

توڪي ڪل نه نام جي پيئي،

۱- دم دم سان تنهنجو دوست وسي تو،

ڏس ٿي وجود ۾ ڏيئي.

۲- جنهن لاءِ تون جو ڪي ٿئين،

اندر وسن ٿا سيئي

۳- دم دم سان رک ڌيان ڏئيءِ جو،

اها رمز سمجھ تون ٺهي.

۴- قطب ڏيڏون لائج دل ۾،

اها رمز سمجھن توکي پئي.

شيد - ۱

ستگر ايسا پريم لگايا هيءَ،

پريم لگتي اڪيان ڪليان،

هر جا درسن پايا هيءَ،

۱- ستگر ائسي ٿاڪي ڪولي،

وسر گئي هيءَ بي سڀ ڀولي،

هر جا هو هو پايا هيءَ.

۲- ستگر ائسي ڪنجي فيري،

وسر ڪٿي هيءَ تيري ميري،

هر جا حق سمايا هيءَ.

۳- ستگر ائسي پگتي لائي،

نام بنا گئي وسر سيائي،

هر هنڌ حق سمايا هيءَ.

۴- قطب لا ڪيتا جڳ سارا،

باقي ره گيا نام نيارا،

اها ستگر رمز رلائي هيءَ.

شبد - ۲

ستگر ائسي پگتي لائي هئي

جس تي لنو لنو نام ڏيائي هئي.

۱- گر نام اتون قربان جاوان،

اس چرنا تان لک وار جاوان

جس ني ائسي جوت جڳائي هيءَ .

۲- ناپ ڪنول ڪون نام اٿايا،

ڪنٺ ڪنول ۾ واڻي لايا،

پنور غفا ۾ منزل پائي هيءَ .

۳- ڇپيا روڪو ديد لڳايا.

ساس موند آڪاس چڙهايا،

سن منديل ۾ سرت لڳائي هيءَ .

۴- قطب آڪي پلهار جاوان

اس گردي چرنا پاوان،

جس ني ائسي رمز رلائي هيءَ .

بيت ۽ ڏوهيڙا

(۱)

آئي اور الله سان، چرخو چست چلاءِ

ڪاله ته ڪٿي ڪينڪي سنجهي تان

صبح،

اڃ به اوڳي اوجهرين اچي موٽي رات مٿان،

اٿي سير گهرندءِ صاف تو پاڻ سان نه

ڪنيو پاءُ،

سٺ گهرندءِ سيگه ۾، ڪوڙي ۽ ڪپاه،

قطب ڪي ڪٽ ڪماءُ، جو ڪم اچيئي

پاڻ سان.

(۲)

اٿي آڏيءَ رات جو جي نر نام گنهڻ،

سدا رهن سرها، ياپ نه پلڻ تن،

ويرو تار وجود ۾ وندر نام جي ڪن،

سي قطب خوش رهن، جن جو ناتو نام

سان.

(۳)

اٺي اور الڪ سان سٽي ڪين سري،
سٽيءَ ور وڃايو، پنهنون ٿيس پري،
جيڪا جاڳي ياد ڪري، قطب ڪانڌ
تنهنجي ڪڇ ۾.

(۴)

اٺي اور الله سان پويئي ڪل ڪائي،
ندوري ننڊ تي تو عمر ڪئي اجائي،
سهڻي سرت صاحب سان تو چاڪون نه لائي،
قطب جي سمجهين ها سائي،
نه چئي پوين چيهن کان.

(۵)

اٺي اور الله سان سٽي ڪين سري،
جن سمهي ور وڃايو، تنجو ڪنهن کون

ڪين وري،

قطب جي پائين پت پنھونءَ سين پري،
تہ اٿي اور الله سان.

(۶)

جي جاڳيون تن کٽيو، ستين ڇا وٺيو،
نندوري نند تي ور کي ڪيم مٽيو،
جاڳي نام جيو قطب ور به وريو تن ڏي.

(۷)

اٿي جاڳو جيڏيون سٽيءَ ور نہ وريو،
ور وساري ويسليون سٽي ڇا سريو،
قطب سو ڪو ڪم ڪريو، جنهن سان
ور ورايو ولھو.

(۸)

ستا اٿي جاڳ سٽي ڪين پرايو،

ويهي منجه وجود جي تو کين رب

ريجهايو،

ائين کين پائيو، ته آهيون به تي ڏينھڙا،

(۹)

آهيون به تي ڏينھڙا تان دم دم سنڀارج،

نبي منجه وجود ڏيئي تون نام نھارج،

قطب ائين ڪريج، ته بچين پلائن کان،

(۱۰)

اٽڪي راه خدا ۾ تيار هو تيار هو،

نٿان سين نيند نڪالڪي،

دم دم اوڀر هوشيار هو هوشيار هو،

غفلت نڪالو قلب سين دم دم تمھين

ديدار هو ديدار هو،

جسڪا دم نام سين قطب، اسڪون

ڪُلا عجب اسرار هو اسرار هو.

(۱۱)

ڏينهن وڃايءِ بڪندي بڪندي رات

وڃايءِ ستي،

آڪ وي بنڊا تون ڪيون آئين، ڪنهن

تئون مٽي،

عمر اينوين افراد وڃايءِ، اڃا به ڪم

ڪرين ڪٿي.

آڪي قطب فقير ڪم سوئي ڪريجي،

جو ڪم اوي اٿي.

(۱۲)

چار پهر تو جيتا ڦرتا، چار پهر تو مٿا،

اي مورڪ تو ڪيا ڪم ڪيا جو نام،

صاحب ڪا مول نه ليا،

جن ايا ڪيان اينوين گذاريا، عمر اجائي ڪيا،
اڪي قطب فقير اڪثر چلڻا،
جام وحدت ڪا مول نه پيڻا.
(۱۲)

جي پائين مقصود ملي تان عاشق جي
نالي جبالين،
نال محبت مولا جي، نند نيئن ڪنون
نڪالين،
اڪي قطب فقير جان جئين، تان نام
جي نالي جالين.
(۱۴)

جي پائين مقصود ملي ته جيئي ئي مر جيءُ،
ويهي منجهه وجود جي، جام وحدت بيءُ،
قطب سجاڳ ٿيءُ، ته پسين سان پساه جي.

(۱۵)

جي پائين مقصود ملي ته پيهي ڏس

منجه پاڻ،

ويهي منجه وجود جي صحيح تون سجاڻ،

آل انسان سري و آنا سره اهو اٿئي اهاڻ،

قطب منجه وجود جي چول ته پويئي جاڻ.

(۱۶)

جي پائين مقصود ملي ته چولي ڏس

پنهنجو پاڻ،

ويهي منجه وجود صحيح پاڻ سجاڻ،

قطب اهو اٿئي اهاڻ، پسج منجه

پساه جي.

(۱۷)

جي پائين مقصود ملي ته ڳولي ڏس وجود،

لائي نينهڙو نام سان، اتي ڪر سجود،
قطب اتي اٿئي، موجود، جي پاڻ پروڙين
پاڻ ۾.

(۱۸)

جي پائين مقصود ملي ته ٿي غواص وجودي،
غوطا مار دروني اندر ڪر تون سجودي،
قطب وچ وجود دي پايا، چوڙ سيا بهبودي.

(۱۹)

وڃائي وجود کي گهڙي ڏس منجهه گهر،
ته پرين جي پسڻ جو اتان پسڻ در،
قطب سندو اکين جر، هارين تان هوت ملي.

(۲۰)

بره جي بيدار ڪيا، سي سامي ٿيا سجاڳ،
لڳين سرت صاحب سان، وڏا ورين پاڳ،

سي قطب هر دم هوون سجاڳ، جن سان
نانو نام جو.

(۲۱)

مرشد مهربان ٿيو، ڪيائين اکين ۾ اوطاق،
داتا آيو درسن ٿيو، لٿيون تاريون طاق،
قطب کي مليو مرشد پاڪ، لٿو ڏولائو
ڏيل تان.

(۲۲)

لٿو ڏولائو ڏيل تان ٿي سڀڪا سهائي،
ويئي اونداهي، ويڙهي مان وجود جي،
(۲۳)

مرشد مهربان ٿيو، ڏنائين جوڙي جاءِ وجود،
لڳو نعرو نينهن جو، اٿي سامهين ڪيو سجود،
قطب ڇڏي سڀ بهبود، ٻيهي ڏنائون پاڻ ۾.

(۲۴)

پرین جو پرلاء جاڳیو منجهه جيءُ،
پيالو پریم جو پيهي اتي پييءُ،
قطب تنهنجو جيءُ وڃي گڏجي مرشد سان.

(۲۵)

دلبر جي دیدار لاءِ چڙي ٿيا چريا،
ماڻهن ليکي مست ٿيا هو وحدت ڏي وريا،
نڪري ڇٽ چڙهيا، هاديءَ کڻي هٿ ڪيا.

(۲۶)

هاديءَ کڻي هٿ ڪيا هر دم آهن هوشيار،
جدا ٿين نه یار هر دم آهن حق سان.

(۲۷)

هر دم آهن حق سان سي حقون حق ٿيا،
قطب چوي وڃي اُت، جتي نهايت ناه ڪا.

(۲۸)

نانگا گهريا نانه ۾ نانگا نانه ٿيا،
نانه منجهان آنه پروڙيائون سي سامي سر هئا،
سي قطب سچ ٿيا، جن نانه منجهان آنه پروڙي.

(۲۹)

طالب عين الله ۾ سدا رهن غرق،
هر دم گم الله ۾ اهو سندن مرڪ،
هڪڙائيءَ ۾ حق ٿيا، رهين ڪون فرق،
قطب ڪري جڳ جو ترڪ، پاڻ لڏائون پاڻ ۾.

(۳۰)

چوڙ ڪوڙ ڪپت تي دنيا دي بازي،
اٿون پل گئي ڪئين، ملي، پانيڻ قاضي،
سر ڏي ڪي شه پايوني، ٿي ڳئي دنيا وچ غازي،
قطب گهن حال، چوڙ بي سڀ هيءَ ماضي.

(۳۱)

نڪا ڪُنز قدوري اُنڪي نڪو ورد وظائف ڪن،
ويڙهي منجهه وجود جي وندر نام جي ڪن،
قطب مرشد ڪرپا ڪين، تڏه ويڙها وسيا
وجود جا.

(۳۲)

جي جيئري مارين پاڻ کي، ته پرو پويئي الله،
ڏوري ڏس هن ڏيل ۾، اتي اٿيئي راه،
صحيح سڃاڻج دم کي جيسين پسين منجهه
پساه،

قطب ڪام ڪروڌ وڃاء، ته صحيح سڃاڻين
دم کي.

(۳۳)

سرتيون منهنجي ساه کي ڏور وڌي ڏاهي،

جيڏيون هن جهان ۾ تنهن رمز وڌو راهي،
قطب جان جان ٿو ساھي، تان تان
ڪاھيو پوي ڪن ۾.

(۳۴)

جي پائين جوڳي ٿيان ته پيھي ڏس منجهه پاڻ،
ويھي منجهه وجود جي چولي له تون ڄاڻ،
وفي اَنفَسِڪُم قطب اھو اٿيئي، اھڃاڻ
پسج منجهه پساھ جي.

(۳۵)

جي پائين جوڳي ٿيان ته پيھي ڏس منجهه پاڻ،
جنهن لاءِ تون جوڳي ٿئين، سوئي تو سان.

